

PRÒLEG A LA TERCERA EDICIÓ

Aquest primer recull de repertori per acordió diatònic consta de vint-i-quatre partitures de masurques, pericons, varsovianes i alguna altra rarsa, recollides en comarques d'ambdues vessants del Pirineu, terra d'acordionistes.

Els temes que apareixen en aquest recull estan proposats de manera que presenten, tal com s'indica en el títol, dificultats progressives per a la seva execució. No es tracta, però, d'un mètode, sinó més aviat de tenir a l'abast uns materials de treball mínimament endreçats, per a ensenyants i també per a autodidactes. S'intenta donar, de bon començament, una importància similar a les dues mans (d'aquí la doble notació) i això explica que ens podem trobar amb situacions noves que ens afectaran a l'hora d'acompanyar i per tant també poden modificar quelcom en la interpretació de les melodies.

Tot plegat esperem que eixampli un xic l'horitzó, ja prou suggeridor, que se li presenta a un instrument peculiar i entranyable per a tants de nosaltres.

NOTACIÓ ESTÀNDARD

En aquesta tercera edició hem optat, com a principal novetat, per la partitura escrita en una aproximació a la *Notació Estàndard per Acordió Diatònic*, amb una pauta en **clau de sol** per a la mà dreta i una altra en **clau de fa** per a la mà esquerra. Al pentagrama de sota, amb clau de fa, hi escrivim l'acompanyament de la mà esquerra, i el dividim de tal manera que les notes inferiors al **Do** del 2n espai corresponen als **baixos**, mentre que les notes que es troben per damunt del **si** de la segona línia corresponen als **acords**.

Així, a la segona línia addicional inferior hi escriurem el **baix Do**, i a continuació en sentit ascendent els **baixos Re, Mi, Fa...** fins el **baix Si**, situat a la segona línia del pentagrama.

A partir d'aquí, trobem, al segon espai, l'**acord Do**, i a continuació en sentit ascendent la resta dels acords fins arribar a l'**acord Si**, situat en l'espai per sobre de la cinquena línia. Aquest criteri simplifica l'escriptura i també la lectura de la clau de fa, doncs l'alçada de la nota ja ens permet de distingir un baix d'un acord.

XIFRAT HARMÒNIC

Acompanyem la notació de la mà esquerra amb un xifrat harmònic que ens indica el nom de l'acord amb el qual estem acompanyant aquell compàs, amb les correspondències següents: **A** (La), **B** (Si), **C** (Do), **D** (Re), **E** (Mi), **F** (Fa), **G** (Sol)

També s'expressen els acords que inicien un compàs amb un baix diferent de la seva fonamental de la següent manera, per exemple: **G/E**, vol dir **acord Sol amb baix Mi**.

Quan trobem la inicial de l'acord seguida del número **7** ens estem referint a l'acord que fa la funció de dominant. Per exemple **D7**, dominant de **G**, o bé **C7**, dominant de **F**.

D'ALTRES SIGNES

Les notes que tenen el cap en forma de '**x**' són notes creuades, és a dir que no les toquem en la fila de la tonalitat de la cançó. Si la nota creuada és una blanca, col·loquem una '**x**' al cim de la nota, o bé a sota. Cal fer atenció als canvis de tonalitat (o sigui d'armadura) dintre d'una mateixa cançó que faran que les notes creuades passin a ser d'un

altre rengle. Per norma general localitzem les tonalitats de **C** i **F** a la fila de dins i les tonalitats de **G**, **Em** i **Am** a la fila de fora.

De tota manera, i pensant en els acordionistes que han assolit una certa experiència en la tècnica de 'creuar', **obviarem la notació de notes creuades**, deixant la partitura més 'neta' **a partir de la masurca nº 21** del llibret. No cal dir que amb la referència del xifrat harmònic i la notació de la mà esquerra podrem deduir on cal anar a trobar cada nota de la melodia.

Els números que apareixen al costat d'algunes notes indiquen una proposta per al dit de la mà dreta que es considera més adient. El dígit '0' s'assigna al polze, atesa la seva escassa (de vegades nul·la) participació, i la resta van progressivament de l'índex (1) al dit petit (4)

Els signes de notació (o), (+) que trobareu fan referència al sentit de la manxa en l'execució del **baix i l'acord de G** (Sol) atès que en podem disposar obrint (o) i tancant (+) però no es troben en els mateixos botons.

VINGA, QUE ÉS HORA DE TOCAR!

Tots els temes, amb les seves melodies i harmonies, que apareixen al present volum, poden ser executats amb un acordió diatònic estàndar de dues rengleres i vuit baixos afinat en Sol/Do (G/C). També es podran tocar amb instruments afinats en d'altres tonalitats (Do/Fa, La/Re...) sempre que tinguem el costum de llegir-ne la transposició a G/C.

Dediquem la present edició de les 24 Masurques, tercera i potser definitiva, als promotors de la Proposta de Notació Estàndar per l'Acordió Diatònic, si més no a Catalunya, Josep Maria Mayol, Cati Plana, Daniel Violant i Carles Belda.

I també una dedicatòria molt especial al músic polifacètic i gran amic Maties Mazarico, un dels pioners de la represa de l'acordió diatònic als països catalans, creador de centenars de melodies inèdites per a aquest entranyable instrument que *s'estira ... i s'arronsa*.

*Perepau Jiménez
Argelaguer, juliol de 2002*